

DIUMENGE V DE PASQUA

Cantau al Senyor un càntic nou, perquè a fet meravelles. Pasqua escampa el seu goig i l'Església, en la seva litúrgia, continua meravellant-se i d'aprofundir la joia de la salvació. És veritat, Déu ha enviat el seu Fill per salvar-nos i fer de nosaltres els seus fills d'adopció. Viure d'aquesta realitat que fa ja de nosaltres ciutadans del cel, no trava de tenir els peus posats a terra. Esdevenir pedres vivent que serveixen per construir el Temple espiritual, cos de Crist, allibera en tot cristià la capacitat d'edificar una Església plena de l'Esperit Sant i de saviesa, a l'escolta de les necessitats del món.

És hora de deixar-se despullar per a revestir-se vertaderament de Crist i caminar amb ell vers el Pare.

Cridau de goig, tocau per el Senyor, cantau-li un càntic nou: vet aquí el que la nació santa, el poble que pertany a Déu ha de viure i posar en pràctica a fi que la paraula del Senyor guany terreny i que el nombre dels deixebles augmenti fortament. L'obra de la salvació s'acompleix per mans d'aquell que creu i Déu l'habita les alabances del seu poble. La fe engendra l'alegria comunicativa que ningú ens podrà prendre.

LA TAULA DE LA PARAULA

[APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA Fets 6, 1-7:](#)

El que posa en relleu aquest relat dels Fets dels Apòstols, no és tant la institució dels diaques del que no se'n cap qüestió, sinó més tost la manera que té l'Església naixent a gestionat els conflictes que se li presenten.

El desenvolupament de tot el grup engendra necessàriament divergències. L'important és la manera de tenir en compte i finalment de respondre-hi restant fidel a la institució de partida.

El que és interessant retenir és que el conflicte es portat davant de tota l'assemblea i, si una és proposada pels Dotze, és la manera col·legial que ha adoptat. L'elecció dels Set no pertany solament als Apòstols, sinó més tost a la mateixa assemblea que elegeix aquells que estima aptes per la seva saviesa i la seva vida en l'Esperit.

El creixement de la jova Església necessita una nova estructura: així és que la innovació viscuda sota la moció de l'Esperit, no és enemiga de la fidelitat. Posar els ulls en l'objectiu que és l'anunci explícit de la salvació donada en Jesucrist, implica evolucions pròpies de cada època.

L'Esperit Sant que suscita nombroses conversions, però també nombroses missions, sap inspirar les idees justes per acollir-les i respondre-hi conservant l'Església la seva unitat feta de diversitat.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

La preparació del text ajudarà el lector a distingir els diferents moments del relat:

L'exposició del conflicte que preocupa la comunitat: *Per aquells dies anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses.*

L'actitud dels dotze: *. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: -«No estaria bé que nosaltres deixàssim la predicació de la paraula de Déu i ens posàssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, cercau entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina ; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula*

La resolució del conflicte: *Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren ses mans.*

La conclusió sobre la irradiació de la comunitat: *La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts de sacerdots acceptaven la fe.*

EL SALM 32

Cridau de joia pel Senyor! La invitació a la lloança que obra amb força el salm 32 es fonamenta en l'obra de Déu desenvolupada al llarg de tot el text. El fragment que la litúrgia ens dóna per pregar avui són només 6 versets, però concentra l'atenció en els punts essencials, font de l'alegria.

La paraula del Senyor és sincera. És fidel en tot el que fa. Aquests dos versets recorden que en Déu paraula i acció s'identifiquen, ell diu i allò es fa. Per tant el que ell diu, per conseqüència és obra del seu amor: la terra és plena del seu amor. També la confiança absoluta pot vessar en acció de gràcies: tocau per ell l'arpa de deu cordes.

Però més encara que la creació el que convida a alabar Déu és la salvació que ell aporta: Déu vetla pels qui el temen..... vide.

A la llum de la resurrecció, aquest verset pren tot el seu sentit i crida la confessió de fe que serveix de resposta en aquest diumenge: *Senyor, que el vostre amor no ens deixi mai, aquesta és l'esperança que posam en vós.*

La resposta pot ser l'Al·leluia.

SEGONA LECTURA

[APROFUNDIR LA LECTURA 1Pere 2, 4-9](#)

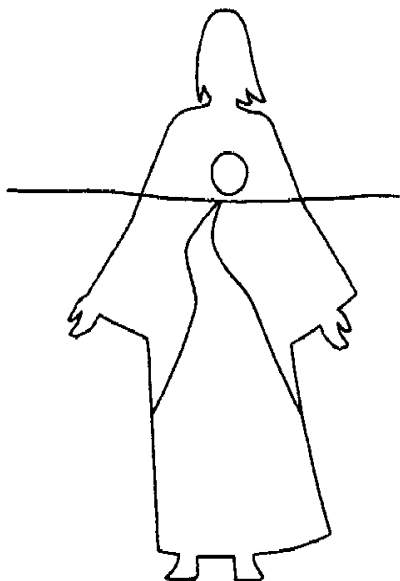
El temps pasqual és un temps de descoberta de la vida baptismal pels neòfits, però igualment un temps de renovellament per a tots els batiats. Si un creu la hipòtesi que la primera carta de Pere conté fragments d'homilies baptismals, el fragment d'aquest diumenge s'inscriu perfectament en aquesta perspectiva.

La carta de Pere fa referència al llibre de l'Èxode on, just abans de concloure l'Aliança amb el poble, Déu havia dit: assenyalals uns límits tot al voltant i adverteix-los que no pugin a la muntanya i que ni tan sols la toquin. Tothom qui s'acosti a la muntanya serà condemnat a mort (Ex 19, 12) , però també: *Ex sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa.(Ex 19, 6).*

Vet aquí que avui, la prohibició és treta: *Acostau-vos*, diu Pere. La muntanya del Sinaí on Déu manifestava la seva presència no era més que una figura. L'únic lloc de la presència de Déu és

Jesucrist i el santuari del seu cos (Jo 2, 21) és a dir l'Església, cos de Crist (Col 1, 18). És en el mateix esperit que Pere parla de *pedres vives que serveixen per a construir el Temple espiritual*. El poble sant constituït al voltant del Sinaí no s'hi podia apropar, però el nou poble és constituït al voltant de Crist, *la pedra angular, escollida i de gran valor*. La nació santa, és el poble dels qui han acollit el Crist i han estat submergits en la seva mort i en la seva resurrecció. Als sacrificis de l'antiga Aliança, la *raça escollida* substitueix a partir d'ara un sacrifici espiritual. Tot el poble sencer és investit amb un *sacerdoci reial* y ofereix a Déu per Jesucrist l'únic culte digne d'ell: anunciar les meravelles d'aquells que us a cridat de les tenebres a la seva llum admirable. *Proclamar les lloances d'aquell...* diu una traducció, aquest és el cor de la vida de batiats.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector marcarà la diferència entre l'adreça: *Estimats: Acostau-vos al Senyor, que és la pedra viva...*

La citació del salm 117: *Per això diu l'Escriptura: «Jo pos a Sion una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui hi creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra que fa travelar, en mac que fa caure.» Travelen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas.*

La conclusió en referència baptismal: *Però vosaltres sou «un poble escollit, un regne sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè proclameu l'alabança d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.*

. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és escollida, de gran valor. També vosaltres, com pedres vives, deixau que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist..

EVANGELI

PER APROFUNDIR L'EVANGELI [Joan 14, 1-12](#)

Quan la Pasqua a fet entrar l'Església en la llum de la reurrecció, l'evangeli d'aquest dia sembla fer una espècie de retorn a rere: A l'hora de passar d'aquest món al Pare. En aquest discurs, la preocupació de Jesús és afermar la fe dels seus deixebles abans de la prova, del sofriment de la creu, tot com la preocupació de l'Església és enfortir la fe dels neòfits i de despertar la dels batiats.

La fe és al cor del diàleg entre Jesús i els seus deixebles, la fe en l'home Jesús que diu que és igual al Pare. *Jo som*, expressió única que diu l'ésser del Pare i que Jesús s'aplica a si mateix. És per açò que posa com a preàmbul: vosaltres creieu en Déu, creieu també en mi i més tard, després d'haver afirmat: *Jo som el Camí, la Veritat i la Vida*, diu: *Jo estic en el Pare i el Pare és en mi!*

Cal als deixebles un terrible salt en la fe per gosar adherir-se a les afirmacions de Jesús, quan també els crida a creure sinó en la seva paraula, almenys a causa de les obres. Doncs l'única obra acomplerta per Déu des del principi de la humanitat, és la de la salvació. Jesús es presenta doncs com a camí de salvació que mena al Pare. I la salvació és l'única veritat que parla de l'amor invencible de Déu per a l'home. Ell és accés a la vida eterna: *a la casa del meu Pare.... jo me'n vaig a preparar-vos una estada.*

Batiats en el Crist, tot cristià pot a partir d'ara acomplir l'Obra de Déu per alliberar la humanitat de tota esclavitud. No diu Jesús: *Jo som amb vosaltres cada dia fins a la fi dels temps? (Mt 28, 20).*